

Posudek diplomové práce Lucie Vašákové *Ohlas severských literatur v českých zemích na přelomu 19. a 20. století*

Ve své diplomové práci se Lucie Vašáková zaměřila na problém vztahu české literatury druhé poloviny 19. století a zvláště konce 19. století k severským literaturám, zejména dánské, norské a švédské provenience, a to na pozadí jejich reflexe překladatelské, nakladatelské, redakční a odrazu v dílech básníků postsymbolistní generace, zejména Karla Tomana, Fráni Šrámka a Rudolfa Těsnohlídka.

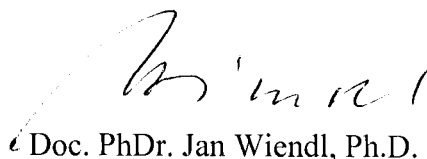
Práce Lucie Vašákové je přínosná zejména tam, kde poskytuje souvislý přehled různorodých individuálních či redakčních (nakladatelských) strategií v souvislosti s prezentací moderní severské literatury u nás. Vyzdvihuje zejména roli Kosterkovu a v širších souvislostech koncepci edičního a redakčního plánu *Moderní revue*, jejíž okruh se významným způsobem podílel na rozšiřování vlivu moderních „seveřanů“ u nás. Podnětná je rovněž ta část práce, kde se autorka všímá vlivu těchto literatur zejména na tvorbu „anarchistických“ básníků a prozaiků, kteří ve svém díle řadu podnětů, zejména z děl Strindbergových, Hamsunových či Garborgových, rozvíjeli. Rozhodně více pozornosti bych osobně kladl na prozkoumání reflexe severské literatury z pohledu elit soudobé literární kritiky. Nejde mi v tomto okamžiku o kritiku volby tématu a subtématu práce, volba vybraných básníků je jistě relevantní, nicméně měla by být rozšířena o úvahy kriticko-konceptuální povahy, neboť (jak je vidět pěkně např. na autorkou zvolené ukázce Tomanovy básně *Smutný večer z Torza života*) i v poezii tento vliv měl v podstatě konceptuálně-programový ráz. Rámcově je v práci sice zmíněn Arne Novák, zlomkovitě však např. F. V. Krejčí a zcela chybí Šalda. Rozhodně více pozornosti by si zasloužili i Arnošt Procházka a Jiří

Karásek, zvláště v souvislosti s tolikrát zmiňovanou rolí Moderní revue v těchto souvislostech. Přínosné je, že si autorka všimla souvislostí spojených s recepcí Garborgových Umdlých duší a příznačné reakce Masarykovy v Moderním člověku a náboženství. Jak vyplývá už z těchto letných črt, setkáváme se s tématem rozvinutým, materiálově bohatým, otevřeným pro rozvíjení otázek a problémových vazeb.

Diplomovou práci Lucie Vašákové chápou jako ucelený prostředek pro další rozvíjení této podstatné problematiky. Bylo by rozhodně podnětné zaměřit se nejen na zkoumání vlivu „severu“ na poezii vybraných autorů a jeho kritickou recepci, ale také například na soudobé drama, které představovalo svěbytný a velice široce reflektovaný prostor pro reflexi severského moderního umění u nás (jak ostatně v práci naznačuje v základních informacích už diplomantka sama). Z této perspektivy se autorka může setkat rovněž s celou řadou velice zajímavé aktuálně vydávané sekundární literatury, jejíž horizont přesahuje teatrologické otázky a živě a fundovaně dokresluje celkovou literární a kulturní situaci přelomu 19. a 20. století nahlíženého z perspektivy severských uměleckých vlivů. (Např. sb. *Ipsa, ipsa, Ibsen. Sborník ibsenovských studií*, Praha, Elg 2006; Kolokvium „Řeč severu“, *Slovo a smysl* 4, 2007, č. 7 atd.).

Práce Lucie Vašákové po obsahové a formální stránce splňuje požadavky kladené na práci diplomovou, doporučuji ji proto k obhajobě.

Leden 2010

Doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.